

On snizi glas, kao neko ko je iz medicinskih razloga primoran da izgovori kakvu skarednu frazu.

"Dole Veliki brat!" Jeste, baš sam to govorio. Po nekoliko puta, kako mi kažu. Među nama rečeno, baćo, da znaš da mi je milo što su me uhvatili pre nego što sam zabrazdio još dalje. Znaš šta ću da im kažem kad me izvedu pred sud. 'hvala vam', eto šta ću da kažem. 'hvala vam što ste me spasili pre nego što je postalo kasno'."

"Ko te je potkazao?" upita Vinston.

"Moja ćerčica", odgovori Parsons s nekim žalobitnim ponosom. "Slušala je kroz ključaonicu. Čula šta sam govorio i odmah sutra otrčala da javi patroli. Pametna mala, a? A svega joj sedam godina. Nije mi ništa krivo što me potkazala. U stvari, ponosim se. Vidi se ipak da sam je vaspitao kako treba."

On učini još nekoliko nervoznih koraka gore-dole, bacivši nekoliko puta željan pogled prema klozetskoj šolji. Zatim iznenada smače pantalone.

"Izvini, baćo," reče. "Ne mogu da se uzdržim. To je od ovog čekanja."

On spusti svoju zamašnju zadnjicu u šolju. Vinston pokri lice rukama.

"Smit!" dreknu glas iz telekrana. "6079 Smit V.! Skini ruke s lica. Zabranjeno pokrivati lice u ćeliji."

Vinston skide ruke s lica. Parsons je upotrebljavao šolju, glasno i obilato. Onda se ispostavi da je kazanče neispravno, te je ćelija nekoliko sati odvratno smrdela.

Parsonsa odvedoše. Počeše da dolaze i odlaze, zagonetno, novi zatvorenici. Jedna žena beše poslana u 'sobu sto jedan'; Vinston primeti da se skupila i promenila boju kad je čula te reči.

Dođe jedan trenutak kad je, ako su ga doveli ujutro, bilo popodne; ako su ga doveli popodne, onda je bila ponoć. U ćeliji ih je bilo šestoro. Svi su sedeli vrlo mirno. Prekoputa Vinstona sedeo je čovek sa bezbradim, zubatim licem savršeno sličnim licu kakvog velikog, bezopasnog glodara. Njegovi debeli, ispeglani obrazi bili su tako naduveni pri dnu da je bilo teško poverovati da u njima ne drži zalihe hrane. Bledosive oči su mu stidljivo skakale s jednog lica na drugo, i odmah skretale u stranu kad bi se srele sa očima kog drugog.

Vrata se otvoriše i stražari uvedoše još jednog čoveka od čijeg izgleda Vinstona za trenutak prodoše hladni trnci. To je bio čovek svakodnevnog, prosečnog izgleda, koji je mogao biti kakav inženjer ili tehničar. No lice mu je bilo toliko izmršavelo da je od toga podilazila jeza. Ličilo je na lobanju. Zato što je bilo tako mršavo, oči i usta su se činili nesrazmerno veliki, a oči su bile pune ubilačke, neumirive mržnje prema nekome ili nečemu. On sede na klupu nešto dalje od Vinstona. Vinston ga više nije posmatrao, ali mu je izmučeno lice slično lobanji bilo tako živo u glavi kao da mu se nalazilo pred samim očima. On odjednom shvati šta je posredi. Taj čovek je umirao od gladi. Ova misao kao da je u isto vreme došla svima. Svud na klupi dođe do jedva primetnog komešanja. Oči čoveka bez brade stalno su letele ka čoveku s licem kao lobanja, zatim skretale s osećanjem krivice, potom se vraćale kao da ih vuče kakva nesavladljiva sila. On se najednom počeo vrpolti na svom mestu. Najzad ustade, nespretno otetura preko ćelije, zavuče ruku u džep kombinezona, i, postićena izgleda, pruži prljav komad hleba čoveku s licem kao lobanja.

S telekrana se začu besan, zaglušujući urlik. Čovek bez brade podskoči. Čovek s licem kao lobanja beše hitro gurnuo ruke iza leđa, kao da pred celim svetom pokazuje da odbija poklon.

"Bamsted!" zaurla glas. "2713 Bamsted Dž.! Baci taj hleb!"

Čovek bez brade ispusti hleb na pod.

"Ostani gde si", reče glas. "Okreni se vratima. Ne miči se."